

JENNIFER ASHLEY

Η ΤΕΛΕΙΑ ΣΥΖΥΓΟΣ

μετάφραση
Ελένη Τουλούπη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Κεφάλαιο 1

Χαρτ Μακένζι. Έλεγαν πως ήξερε κάθε επιθυμία μιας γυναίκας και πώς ακριβώς να της την προσφέρει. Ο Χαρτ δεν ρωτούσε τι ήθελε μια κυρία, και μπορεί να μην το ήξερε ούτε και η ίδια, αλλά θα το καταλάβαινε μόλις τελείωνε μαζί της. Και θα το ήθελε ξανά.

Είχε δύναμη, πλούτο, ικανότητες και ευφυΐα, και κατόρθωνε να χειρίζεται τους άντρες –και τις γυναίκες– έτσι ώστε να κάνουν ό,τι ήθελε και να πιστεύουν, μάλιστα, πως ήταν δική τους ιδέα.

Η Έλινορ Ράμσι ήξερε καλά πως όλα αυτά ήταν αλήθεια.

Παραμόνευε ανάμεσα σε ένα σμήνος δημοσιογράφων στην οδό Σεντ Τζέιμς ένα αναπάντεχα ζεστό απόγευμα του Φεβρουαρίου, περιμένοντας τον σπουδαίο Χαρτ Μακένζι, τον δούκα του Κιλμόργκαν, να βγει από τη λέσχη του. Με το παλιομοδίτικο φόρεμά της και το παλιό καπέλο της, η λαίδη Έλινορ Ράμσι έμοιαζε με οποιαδήποτε άγνωστη δημοσιογράφο που διψούσε για μια καινούρια ιστορία. Ενώ, όμως, εκείνες λαχταρούσαν μια αποκλειστική ιστορία για τον περίφημο Σκοτσέζο δούκα, η Έλινορ είχε έρθει για να αλλάξει τη ζωή του.

Επικράτησε αναστάτωση μόλις οι δημοσιογράφοι είδαν τον ψηλό δούκα στο κατώφλι, με τους φαρδιούς ώμους του να τεντώνουν το μαύρο σακάκι του και το κιλτ με το καρό των Μακένζι να κυματίζει στους γοφούς του. Πάντα φορούσε κιλτ για να θυμίζει σε όλους όσοι τον κοιτούσαν ότι ήταν, και θα παρέμενε πάντα, πρώτα Σκοτσέζος.

«Εξοχότατε!» φώναξαν οι δημοσιογράφοι. «Εξοχότατε!»

Όλες αυτές οι ανδρικές πλάτες προσπέρασαν την Έλινορ, αποκλείοντάς την. Έσπρωξε για να προχωρήσει μπροστά, χρησιμοποιώντας ανελέητα την κλειστή ομπρέλα της για τον ήλιο ώστε να ανοίξει δρόμο ανάμεσα στο πλήθος. «Με συγχωρείτε», είπε, όταν έσπρωξε έναν άντρα που προσπάθησε να της ρίξει αγκωνιά στο πλευρό.

Ο Χαρτ δεν κοίταξε ούτε αριστερά ούτε δεξιά, έβαλε το καπέλο του και προχώρησε τα τρία βήματα που χώριζαν τη λέσχη από την πόρτα της ανοιχτής άμαξάς του. Ήταν ειδικός στο να αγνοεί ό,τι δεν ήθελε να δει.

«Εξοχότατε!» φώναξε η Έλινορ. Έβαλε τα χέρια της γύρω από το στόμα και φώναξε ξανά: «Χαρτ!»

Ο Χαρτ σταμάτησε και γύρισε. Το βλέμμα του συναντήθηκε με το δικό της, η χρυσαφένια ματιά του έπεσε πάνω της διασχίζοντας τα έξι μέτρα που τους χώριζαν.

Τα γόνατα της Έλινορ λύγισαν. Είχε δει τελευταία φορά τον Χαρτ σε ένα τρένο, σχεδόν έναν χρόνο πριν, όταν την είχε ακολουθήσει στο βαγόνι της, είχε βάλει το ζεστό χέρι του στον ώμο της και την είχε αναγκάσει να δεχτεί κάποια χρήματα. Την είχε λυπηθεί και αυτό την είχε πονέσει. Είχε βάλει επίσης μία από τις κάρτες του στο ντεκολτέ του μπλούστου της. Θυμόταν τη ζεστασιά των δαχτύλων του και την αίσθηση της κάρτας, με το όνομά του, πάνω στο δέρμα της.

Ο Χαρτ είπε κάτι σε έναν από τους σωματώδεις φρουρούς του, που περίμεναν δίπλα στην άμαξα. Ο άντρας έκανε ένα νεύμα στον Χαρτ, έπειτα γύρισε και άνοιξε δρόμο ανάμεσα στους δημοσιογράφους.

«Από εδώ, λαίδη».

Η Έλινορ έσφιξε την ομπρέλα της, έχοντας επίγνωση των θυμωμένων βλεμμάτων που έπεφταν πάνω της, και τον ακολούθησε. Ο Χαρτ την παρακολουθούσε να πλησιάζει, χωρίς να παίρνει το βλέμμα του από πάνω της. Κάποτε τη ζάλιζε να είναι το επίκεντρο της προσοχής του.

Όταν έφτασε στην άμαξα, ο Χαρτ την έπιασε από τους αγκώνες και τη σήκωσε για να τη βάλει μέσα.

Η ανάσα της Έλινορ κόπηκε από το άγγιγμά του. Κάθισε στη θέση της, προσπαθώντας να ηρεμήσει την καρδιά της που χτυπούσε σαν τρελή, και ο Χαρτ την ακολούθησε καταλαμβάνοντας την απέναντι θέση – δόξα τω Θεώ. Δεν θα μπορούσε να συγκρατηθεί αν καθόταν πολύ κοντά της, θα της αποσπούσε την προσοχή ή ζεστασιά του σώματός του.

Ο υπηρέτης έκλεισε την πόρτα και η Έλινορ έπιασε το καπέλο της την ώρα που ξεκίνησε η άμαξα. Οι δημοσιογράφοι φώναζαν και έβριζαν καθώς η λεία τους απομακρυνόταν, και η άμαξα άρχισε να κινείται στην οδό Σεντ Τζέιμς με κατεύθυνση το Μείφερ.

Η Έλινορ γύρισε και τους κοίταξε. «Θεέ μου! Έκανες δυστυχημένη όλη την οδό Φλιτ σήμερα», του είπε.

«Δεκάρα δεν δίνω για την οδό Φλιτ», μούγκρισε ο Χαρτ.

Η Έλινορ γύρισε πάλι για να δει το σκληρό βλέμμα του Χαρτ επάνω της. «Για ολόκληρη την οδό;»

Τόσο κοντά του, μπορούσε να δει τις χρυσαφένιες πινελιές στα καστανά μάτια του, που του έδιναν εκείνο το αετίσιο βλέμμα, και τις κόκκινες ανταύγειες στα σκούρα μαλλιά του χάρη στη

σκοτσέζικη καταγωγή του. Είχε κόψει πιο κοντά τα μαλλιά του από την τελευταία φορά που τον είχε δει, και αυτό αποκάλυπτε ακόμα πιο πολλές γωνίες στο πρόσωπό του και το έκανε πιο άγριο από ποτέ. Η Έλινορ ήταν η μόνη ανάμεσα στους δημοσιογράφους που είχε δει αυτό το πρόσωπο να μαλακώνει στον ύπνο.

Ο Χαρτ τέντωσε το ένα χέρι του στην πλάτη του καθίσματός του και τα μεγάλα πόδια του κάτω από το κιλτ δέσποζαν στην άμαξα. Το κιλτ σηκώθηκε λίγο πιο ψηλά, αφήνοντας ακάλυπτους τους μηρούς του, που είχαν μαυρίσει από την ιππασία και το ψάρεμα στο σκοτσέζικο κτήμα του.

Η Έλινορ άνοιξε την ομπρέλα της, παριστάνοντας πως ήταν χαλαρή και χαρούμενη που βρισκόταν στην ίδια άμαξα με τον άντρα που κάποτε είχε αρραβωνιαστεί. «Λυπάμαι που σε πλησίασα στον δρόμο», του είπε. «Πήγα στο σπίτι σου, αλλά άλλαξες μπάτλερ. Δεν με ήξερε ούτε εντυπωσιάστηκε καθόλου από την κάρτα που μου έδωσες. Προφανώς οι κυρίες συνηθίζουν να έρχονται στο σπίτι σου με κάθε δικαιολογία, και υπέθεσε απλώς ότι είμαι μία από αυτές. Πραγματικά δεν τον κατηγορώ. Θα μπορούσα να είχα κλέψει την κάρτα και, εξάλλου, ήσουν πάντα πολύ δημοφιλής στις κυρίες».

Το βλέμμα του Χαρτ δεν μαλάκωσε με τα λόγια της, όπως παλιά. «Θα του μιλήσω».

«Όχι, όχι, μην τα βάλεις πολύ με τον καημένο άνθρωπο. Δεν ήξερε. Περιμένω να του πεις μόνο ό,τι χρειάζεται, με τον δικό σου περιέργο τρόπο. Όχι, ήρθα από το Άμπερντιν για να σου μιλήσω. Πήγα στις Ιζαμπέλα, αλλά δεν ήταν στο σπίτι, και ήξερα ότι το θέμα επείγει. Κατάφερα να μάθω από τον υπηρέτη σου – ο καλός μου Φράνκλιν, πόσο μεγάλωσε – ότι θα ήσουν στη λέσχη σου, αλλά φοβόταν υπερβολικά τον μπάτλερ για να με αφήσει να περιμένω στο σπίτι. Έτσι, αποφάσισα να παραμονεύσω και να σε

πιάσω μόλις βγεις. Είχε πολλή πλάκα να παριστάνω τη δημοσιογράφο. Και να με».

Άνοιξε τα χέρια της μ' εκείνη τη χειρονομία που θυμόταν ο Χαρτ και την έκανε να μοιάζει αβοήθητη, αλλά αλίμονο σε όποιον άντρα πίστευε ότι η γυναίκα αυτή ήταν αβοήθητη.

Η λαίδη Έλινορ Ράμσι.

Η γυναίκα που θα παντρευτώ.

Το σκούρο μπλε φόρεμά της ήταν παλιομοδίτικο, η ομπρέλα της είχε σπασμένη λαβή και το καπέλο της με τα ξεθωριασμένα λουλούδια και το κοντό βέλο έπεφτε λοξά στο κεφάλι της.

Το βέλο δεν έκρυβε τα καταγάλανα μάτια της ούτε τις γλυκές φακίδες που ενώνονταν όταν σούφρωνε τη μύτη της χαμογελώντας. Ήταν ψηλή για γυναίκα, αλλά είχε γενναϊόδωρες καμπύλες. Ήταν απίστευτα όμορφη στα είκοσί της, όταν την είχε πρωτοδεί σε μια αίθουσα χορού, η φωνή και το γέλιο της έμοιαζαν με μουσική, και ήταν πολύ όμορφη και τώρα. Ακόμα περισσότερο. Το πεινασμένο βλέμμα του Χαρτ έπεφτε άπληστα πάνω της, σαν το βλέμμα ενός άντρα που είχε πολύ καιρό να χορτάσει.

Ανάγκασε τη φωνή του να παραμείνει σταθερή, ακόμα και χαλαρή. «Τι είναι αυτό το τόσο σημαντικό που θέλεις να μου πεις;» Με την Έλινορ μπορούσε να είναι οτιδήποτε, από ένα χαμένο κουμπί μέχρι μια απειλή για τη Βρετανική Αυτοκρατορία.

Έσκυψε λίγο μπροστά και ο γιακάς του φορέματός της χαλάρωσε λίγο. «Δεν μπορώ να σου πω εδώ, σε μια ανοιχτή άμαξα, στους δρόμους του Μείφερ. Περίμενε μέχρι να βρεθούμε σε κλειστό χώρο».

Η σκέψη της Έλινορ να τον ακολουθεί στο σπίτι του, να ανασαινει τον ίδιο αέρα, έκανε το στήθος του να σφιχτεί. Το ήθελε, το λαχταρούσε. «Έλινορ...»

«Θεέ μου, μπορείς να μου διαθέσεις λίγα λεπτά, έτσι δεν είναι;

Πες ότι είναι η ανταμοιβή μου που απέσπασα την προσοχή αυτών των λυσσασμένων δημοσιογράφων. Αυτό που ανακάλυψα μπορεί να είναι σχεδόν καταστροφικό. Αποφάσισα να τρέξω να σου το πω προσωπικά αντί να σου το γράψω».

Πρέπει να ήταν σοβαρό για να αναγκαστεί η Έλινορ να αφήσει το ετοιμόρροπο σπίτι της έξω από το Άμπερντιν, όπου ζούσε με τον πατέρα της μέσα στη φτώχεια. Έβγαине ελάχιστα εκείνη την εποχή. Θα έπρεπε πάντως να είχε κάποιο κρυφό λόγο στο κεφάλι της. Η Έλινορ δεν μπορούσε να κάνει τίποτα αλλά.

«Αν είναι τόσο σημαντικό, Ελ, πες μου, για τον Θεό!»

«Θεέ μου, το πρόσωπό σου μοιάζει με γρανίτη όταν θυμώνεις. Γι' αυτό τους έχεις τρομοκρατήσει όλους στη Βουλή των Λόρδων». Έγειρε πίσω την ομπρέλα της και του χαμογέλασε.

Απαλή σάρκα κάτω από τη δική του, τα γαλάζια μάτια της μισόκλειστα από ηδονή, ο σκοτοσέζικος ήλιος στο γυμνό δέρμα της. Η αίσθηση να κινείται μέσα της, το χαμόγελό της την ώρα που έλεγε: «Σ' αγαπώ, Χαρτ».

Τα παλιά συναισθήματα τον πλημμύρισαν. Θυμήθηκε την τελευταία συνάντησή τους, όταν δεν είχε συγκρατηθεί και άγγιξε το πρόσωπό της λέγοντας: «Έλινορ, τι θα κάνω μ' εσένα;»

Το γεγονός ότι εμφανίστηκε μπροστά του προτού να είναι έτοιμος θα τον ανάγκαζε να αλλάξει τα σχέδιά του, αλλά ο Χαρτ είχε την ικανότητα να το κάνει με ταχύτητα αστραπής. Και αυτό τον καθιστούσε τόσο επικίνδυνο.

«Θα σου πω στην ώρα του», συνέχισε η Έλινορ. «Και θα σου κάνω την επαγγελματική πρότασή μου».

«Επαγγελματική πρόταση;» Ο Θεός να τον βοηθούσε με την Έλινορ Ράμσι. «Ποια επαγγελματική πρόταση;»

Η Έλινορ, με τον εξοργιστικό τρόπο της, τον αγνόησε και κοίταξε γύρω της τα ψηλά σπίτια της οδού Γκρόσβενορ. «Πάει

καιρός από τότε που έχω να έρθω στο Λονδίνο, και μάλιστα για σεζόν. Ανυπομονώ να τους ξαναδώ όλους. Θεέ μου! Αυτή είναι η λαίδη Μάουντγκροουβ; Αυτή είναι. Γεια σου, Μάργκαρετ!» Η Έλινορ χαιρέτησε θερμά μια στρουμπουλή γυναίκα που έμπαινε σε μια άμαξα μπροστά σε μία από τις χρωματιστές πόρτες.

Η λαίδη Μάουντγκροουβ, μία από τις πιο κουτσομπόλες γυναίκες της Αγγλίας, έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Το βλέμμα της έπεσε πάνω σε κάθε λεπτομέρεια της λαίδης Έλινορ Ράμσι που τη χαιρετούσε από την άμαξα του δούκα του Κιλμόργκαν, του ίδιου δούκα που καθόταν απέναντί της. Πέρασε αρκετή ώρα πριν σηκώσει και το δικό της χέρι.

«Θεέ μου, είχα να τη δω τόσα χρόνια», είπε η Έλινορ ακουμπώντας την πλάτη της στο κάθισμα. «Οι κόρες της πρέπει να είναι νεαρές δεσποινίδες τώρα. Έχουν κάνει το ντεμπούτο τους;»

Το στόμα της ήταν ακόμα λαχταριστό και ιδανικό για φιλία, έτσι όπως ήταν σουφρωμένο περιμένοντας την απάντησή του.

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα», είπε ο Χαρτ.

«Χαρτ, πρέπει να ρίχνεις έστω μια ματιά στις σελίδες με τα κοινωνικά. Είσαι ο πιο περιζήτητος εργένης στη Βρετανία. Πιθανότατα σε ολόκληρη τη Βρετανική Αυτοκρατορία. Οι μαμάδες στην Ινδία ετοιμάζουν τα κορίτσια τους για να τα στείλουν σ' εσένα λέγοντάς τους: “Ποτέ δεν ξέρεις. Δεν έχει παντρευτεί ακόμα”».

«Είμαι χήρος». Ο Χαρτ είπε τη λέξη χωρίς να κομπιάσει. «Δεν είμαι εργένης».

«Είσαι ένας δούκας, ανύπαντρος, και θα γίνεις ο πιο ισχυρός άντρας στη χώρα. Στον κόσμο, για την ακρίβεια. Πρέπει να σκεφτείς να ξαναπαντρευτείς».

Η γλώσσα της, τα χείλη της, τα κουνούσε με έναν τόσο προκλητικό τρόπο.

Ο άντρας που θα απομακρυνόταν από κοντά της πρέπει να ήταν τρελός. Ο Χαρτ θυμήθηκε τη μέρα που το είχε κάνει, και ακόμα ένιωθε το απαλό χτύπημα του δαχτυλιδιού στο στήθος του όταν του το είχε πετάξει, με θυμό και θλίψη στο βλέμμα της.

Θα έπρεπε να είχε αρνηθεί να την αφήσει να φύγει, θα έπρεπε να το είχε σκάσει μαζί της το ίδιο απόγευμα, δένοντάς τη μαζί του για πάντα. Είχε κάνει τόσα λάθη. Ήταν, όμως, νέος, θυμωμένος, περήφανος και... ντροπιασμένος. Ο επιβλητικός Χαρτ Μακένζι, σίγουρος πως μπορούσε να κάνει ό,τι ήθελε, είχε βρει τον δάσκαλό του με την Έλινορ.

Άφησε τη φωνή του να μαλακώσει. «Πες μου πώς είσαι, Ελ».

«Τα ίδια. Όπως τα ξέρεις. Ο πατέρας γράφει τα βιβλία του, που είναι εξαιρετικά, αλλά δεν έχει ιδέα από πρακτικά ζητήματα. Τον άφησα να διασκεδάσει στο Βρετανικό Μουσείο, στην αιγυπτιακή συλλογή. Ελπίζω να μην αρχίσει να ξετυλίγει τις μούμιες».

Θα μπορούσε. Ο Άλεκ Ράμσι είχε φιλοπερίεργο μυαλό, και ούτε ο Θεός ο ίδιος ούτε όλες οι αρχές του μουσείου θα κατάφεραν να τον σταματήσουν.

«Φτάσαμε». Η Έλινορ τεντώθηκε για να δει την έπαυλη του Χαρτ στην πλατεία Γκρόσβενορ, την ώρα που σταματούσε η άμαξα. «Βλέπω τον μπάτλερ σου να κοιτάζει από το παράθυρο. Φαίνεται κάπως έκπληκτος. Μην του θυμώσεις πολύ του καημένου, εντάξει;» Έβαλε τα δάχτυλά της απαλά στο χέρι του υπηρέτη που έτρεξε από την εξώπορτα του Χαρτ να τη βοηθήσει να κατέβει. «Γεια σου και πάλι, Φράνκλιν. Τον βρήκα, όπως βλέπεις. Σχολίασα, μάλιστα, πόσο έχεις ψηλώσει. Παντρεύτηκες, έμαθα. Και έχεις και έναν γιο;»

Ο Φράνκλιν, που περηφανευόταν ότι φυλούσε την πόρτα του πιο διάσημου δούκα στο Λονδίνο, έλιωσε σε ένα χαμόγελο. «Ναι, λαίδη. Είναι τριών τώρα και συνέχεια κάνει σκανταλιές». Κούνησε το κεφάλι του.

«Αυτό σημαίνει πως είναι γερός και δυνατός». Η Έλινορ χτύπησε τον ώμο του. «Συγχαρητήρια». Έκλεισε την ομπρέλα της και προχώρησε προς το σπίτι ενώ ο Χαρτ κατέβηκε πίσω της από την άμαξα. «Κυρία Μείχιου, πόσο χαίρομαι που σας βλέπω», την άκουσε να λέει. Μπήκε στο σπίτι και την είδε να απλώνει τα χέρια της στην οικονόμο του Χαρτ.

Οι δυο τους, αφού χαιρετήθηκαν, είχαν αρχίσει να μιλούν –αν ήταν δυνατόν– για συνταγές. Η οικονόμος της Έλινορ, που τώρα είχε αποσυρθεί, της είχε δώσει οδηγίες να πάρει τη συνταγή της κυρίας Μείχιου για το κέικ λεμονιού.

Η Έλινορ άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά και ο Χαρτ πέταξε σχεδόν το καπέλο και το παλτό του στον Φράνκλιν και την ακολούθησε. Ήταν έτοιμος να πει στην Έλινορ να μπει στο μπροστινό σαλόνι, όταν ένας μεγαλόσωμος Σκοτσέζος με κιλτ, φαρδύ πουκάμισο και μπότες λερωμένες με μπογιά κατέβηκε τρέχοντας από τον επάνω όροφο.

«Ελπίζω να μη σε πειράζει, Χαρτ», είπε ο Μακ Μακένζι. «Έφερα τα διαβολάκια και έφτιαξα έναν χώρο για να ζωγραφίζω σε ένα από τα άδεια υπνοδωμάτια. Η Ιζαμπέλα έχει φωνάξει διακοσμητές στο σπίτι και δεν φαντάζεσαι τι φασαρία...» Ο Μακ σταμάτησε και το χαμόγελο έλαμψε στο πρόσωπό του. «Έλινορ Ράμσι! Αν είναι δυνατόν! Τι στο καλό κάνεις εδώ;» Έτρεξε τα τελευταία σκαλιά μέχρι τον όροφο τους και άρπαξε την Έλινορ στην αγκαλιά του.

Η Έλινορ φίλησε τον Μακ, τον προτελευταίο γιο της οικογένειας Μακένζι, απαλά στο μάγουλο. «Γεια σου, Μακ. Ήρθα να εκνευρίσω τον μεγάλο αδελφό σου».

«Ωραία. Του χρειάζεται λίγος εκνευρισμός». Ο Μακ άφησε την Έλινορ και τα μάτια του έλαμπαν ακόμα από χαρά. «Έλα πάνω να δεις τα μωρά όταν τελειώσεις, Ελ. Δεν τα ζωγραφίζω

επειδή κουνιούνται συνέχεια. Τελειώνω έναν πίνακα με άλογα για τον Καμ. Το Νυχτολούλουδο, τον νέο πρωταθλητή του».

«Ναι, έμαθα ότι τα πηγαίνει πολύ καλά». Η Έλινορ σηκώθηκε στις μύτες και έδωσε άλλο ένα φιλί στο μάγουλο του Μακ.

«Αυτό είναι για την Ιζαμπέλα. Και την Εμέ, την Αϊλίν και τον Ρόμπερτ». Φιλί, φιλί, φιλί. Ο Μακ τα δέχτηκε όλα με ένα ανόητο χαμόγελο.

Ο Χαρτ έσκυψε στην κουπαστή της σκάλας. «Θα φτάσουμε σ' εκείνη την πρόταση τελικά;»

«Πρόταση;» ρώτησε ο Μακ ζωηρά. «Ενδιαφέρον».

«Πάψε, Μακ», είπε ο Χαρτ.

Από τον επάνω όροφο ακούστηκαν ουρλιαχτά – ουρλιαχτά που θύμιζαν Αρμαγεδδώνα. Ο Μακ χαμογέλασε και άρχισε να ανεβαίνει τρέχοντας τις σκάλες.

«Έρχεται ο μπαμπάς, μικρά μου», φώναξε. «Αν είστε καλά παιδιά, μπορεί να πείτε τοάι με τη θεία Έλινορ».

Οι φωνές συνεχίστηκαν, μέχρι που ο Μακ έφτασε στον επάνω όροφο, μπήκε στο δωμάτιο απ' όπου ακούγονταν και έκλεισε την πόρτα. Ο θόρυβος σταμάτησε αμέσως, αν και ακόμα ακουγόταν η βραχνή φωνή του Μακ.

Η Έλινορ αναστέναξε. «Πάντα ήξερα πως ο Μακ θα γινόταν καλός πατέρας. Πάμε;»

Γύρισε και στράφηκε προς τον επόμενο όροφο και το γραφείο, χωρίς να περιμένει τον Χαρτ. Κάποτε είχε μάθει πολύ καλά όλα τα δωμάτια σε αυτό το σπίτι, και προφανώς δεν τα είχε ξεχάσει.

Το γραφείο δεν είχε αλλάξει καθόλου, παρατήρησε η Έλινορ όταν μπήκε. Το ίδιο σκούρο ξύλο κάλυπτε τους τοίχους και οι βιβλιοθήκες με τα ίδια βιβλία έφταναν ως το ταβάνι. Το μεγάλο γραφείο που ανήκε στον πατέρα του Χαρτ βρισκόταν ακόμα στη μέση του δωματίου.

Το ίδιο χαλί κάλυπτε το πάτωμα, αν και ένα διαφορετικό σκυλί κοιμόταν πλάι στο τζάκι. Αυτός ήταν ο Μπεν, αν θυμόταν καλά, γιος του παλιού λαγωνικού του Χαρτ, της Μπιάτριξ, που είχε πεθάνει λίγους μήνες μετά την ακύρωση του αρραβώνα της με τον Χαρτ. Τα νέα για τον θάνατο της Μπιάτριξ είχαν ραγίσει την καρδιά της.

Ο Μπεν δεν άνοιξε τα μάτια του όταν μπήκαν, και το απαλό ροχαλητό του είχε ενωθεί με το τριξίμο της φωτιάς στο τζάκι.

Ο Χαρτ άγγιξε τον αγκώνα της Έλινορ για να την οδηγήσει στην άλλη άκρη του δωματίου. Εκείνη ευχήθηκε να μην το είχε κάνει, γιατί τα ατσάλενα δάχτυλά του την έκαναν να θέλει να λιώσει, αλλά έπρεπε να διατηρήσει την αυτοσυγκράτησή της.

Αν όλα πήγαιναν καλά σήμερα, δεν θα χρειαζόταν να τον ξαναπλησιάσει, αλλά έπρεπε η πρώτη προσέγγιση να γίνει κατ' ιδίαν. Ένα γράμμα θα έπεφτε πολύ εύκολα σε λάθος χέρια, ή θα χανόταν από έναν απρόσεκτο γραμματέα ή ο Χαρτ θα το έκαιγε χωρίς να το ανοίξει.

Ο Χαρτ τράβηξε μια πολυθρόνα στο γραφείο του, σαν να μην είχε καθόλου βάρος. Η Έλινορ ήξερε καλά ότι δεν ίσχυε κάτι τέτοιο. Η βαριά σκαλιστή πολυθρόνα ζύγιζε όσο ένας μεγάλος βράχος.

Ο Χαρτ πήρε την καρέκλα του γραφείου του και το κιτ του κουνήθηκε την ώρα που καθόταν, αποκαλύπτοντας τα δυνατά γόνατά του. Όποιος θεωρούσε ότι τα κιτ δεν ήταν αρρενωπά ρούχα, σίγουρα δεν είχε δει τον Χαρτ Μακένζι.

Η Έλινορ άγγιξε την απαλή επιφάνεια του γραφείου. «Ξέρεις, Χαρτ, αν σκοπεύεις να γίνεις πρωθυπουργός του κράτους, ίσως πρέπει να αλλάξεις έπιπλα. Είναι λίγο παλιομοδίτικα».

«Άσε τα έπιπλα. Ποιο είναι αυτό το πρόβλημα που ανάγκασε εσένα και τον πατέρα σου να έρθετε μέχρι εδώ από τα δάση της Σκοτίας;»

«Ανησυχώ για σένα. Δούλεψες τόσο σκληρά γι' αυτό και δεν αντέχω να σκέφτομαι τι θα σου συμβεί αν χάσεις τα πάντα. Είμαι άυπνη εδώ και μια βδομάδα που σκέφτομαι τι να κάνω. Ξέρω ότι δεν χωρίσαμε φιλικά, αλλά έχει περάσει τόσοσ καιρός και έχουν αλλάξει πολλά από τότε, ειδικά για σένα. Νοιάζομαι ακόμα για σένα, Χαρτ, ό,τι κι αν πιστεύεις, και φοβήθηκα ότι θα αναγκαστείς να κρυφτείς αν μαθευτεί κάτι τέτοιο».

«Να κρυφτώ;» Την κοίταξε. «Τι είναι αυτά που λες; Το παρελθόν μου είναι γνωστό σε όλους. Είμαι αχρείος και αμαρτωλός, και αυτό το ξέρουν όλοι. Αυτές τις μέρες είναι σχεδόν προσόν για έναν πολιτικό».

«Μπορεί, αλλά αυτό ίσως σε ντροπιάσει. Θα γίνεις περιγελος, και αυτό σίγουρα θα είναι πρόβλημα».

Το βλέμμα του έγινε έντονο. Περίεργο, έμοιαζε με τον πατέρα του όταν το έκανε αυτό. Ο γέρος δούκας ήταν πολύ γοητευτικός, αλλά τέρας, με άγρια, ψυχρά μάτια που σε έκαναν να νιώθεις ότι ήσουν απλώς ένας βάτραχος κάτω από την μπότα του. Ο Χαρτ, παρ' όλα αυτά, είχε μια ζεστασιά που ο πατέρας του δεν είχε ποτέ.

«Έλινor, σταμάτα να μουρμουράς και πες μου τι συμβαίνει».

«Ναι. Νομίζω πως ήρθε η ώρα να το δεις». Η Έλινor έβαλε το χέρι στην τσέπη του παλτού της και έβγαλε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτόνι. Το άφησε πάνω στο γραφείο του Χαρτ και το άνοιξε.

Ο Χαρτ έμεινε ακίνητος.

Το αντικείμενο μέσα στο χαρτόνι ήταν μια φωτογραφία. Ήταν μια φωτογραφία ενός νεότερου Χαρτ, τραβηγμένη προφίλ. Το σώμα του Χαρτ ήταν λίγο πιο λεπτό, αλλά μυώδες ακόμα και τότε. Στη φωτογραφία, ακουμπούσε τα οπίσθιά του στην άκρη ενός γραφείου και το δυνατό χέρι του ακουμπούσε στο γραφείο

πίσω από τον γοφό του. Το κεφάλι του ήταν σκυμμένο σαν να κοιτούσε κάτι στα πόδια του, έξω από το πλάνο.

Η πόζα, αν και κάπως ασυνήθιστη για πορτρέτο, δεν ήταν το μόνο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της φωτογραφίας. Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο της ήταν πως ο Χαρτ Μακένζι ήταν ολόγυμνος.